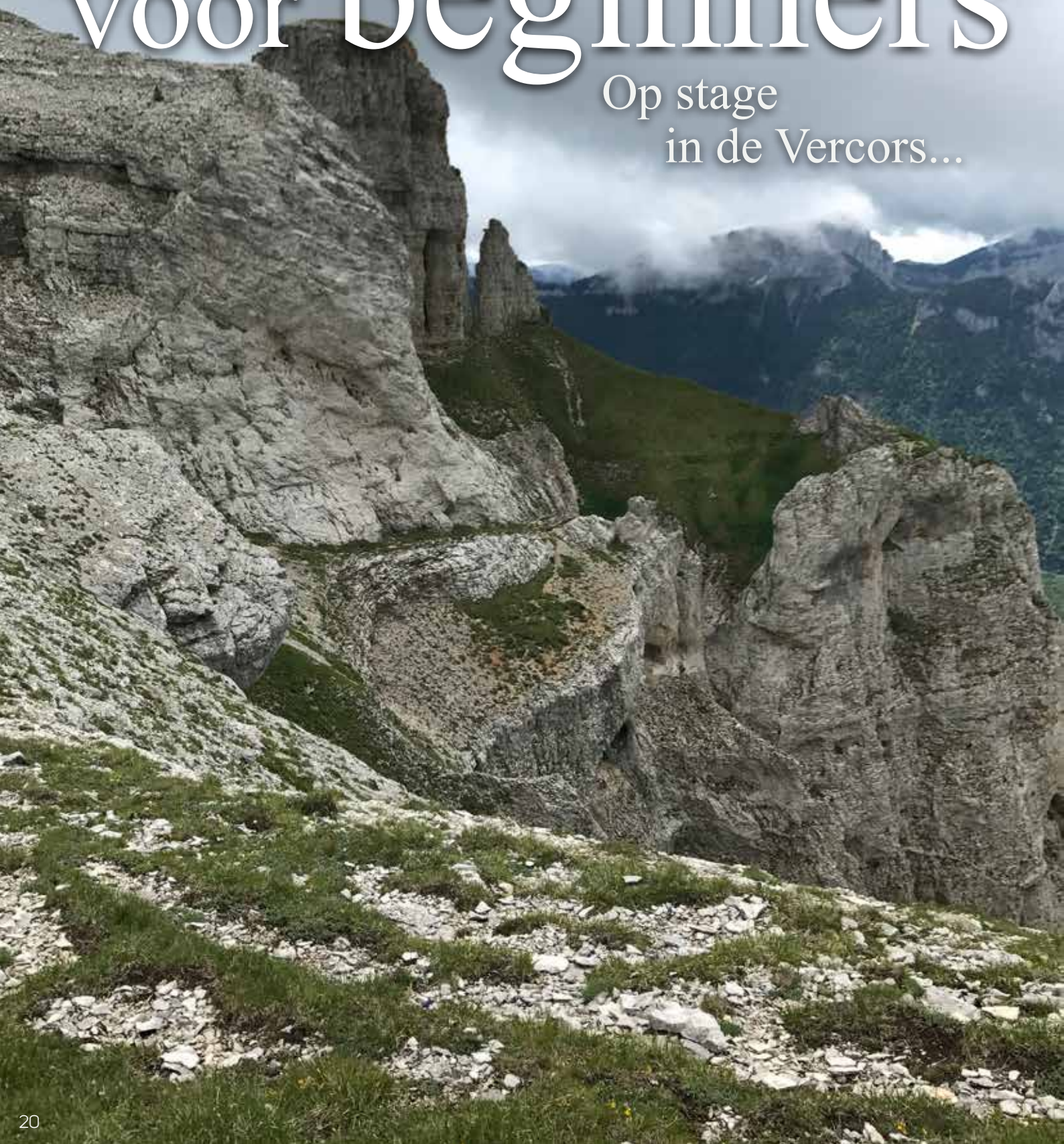

Bivakkeren voor beginners

Op stage
in de Vercors...

Leren bivakkeren, dat is precies wat we in juni 2017 deden met een enthousiast groepje wandelaars. Een week lang zwierven we doorheen het schitterende decor van het regionale natuurpark van de Vercors. Op het kalksteenplateau kregen we alle nodige kennis en vaardigheden aangereikt om zelf een bivaktocht te organiseren en uit te voeren: bivakkeren voor beginners.

EEN GOEDE VOORBEREIDING, DE HELFT VAN HET WERK

Een bivakstage met Hiking Advisor, die start je in een schitterende tuin in de Brusselse rand. De voorbereidingsdag gaat bij instructeur Philippe thuis door. We ploffen maar al te graag onze rugzakken op zijn terras neer. Een kwart van de inhoud gaat er onmiddellijk uit wegens 'niet essentieel en te zwaar.' Samen overlopen we wat essentieel is en hoe je aan een tochtvoorbereiding begint. Iedereen krijgt zijn eigen dag toegewezen. 'Hoe lang doe je over je etappe, rekening houdend met de afstand, hoogtemeters,...' Er komt wat rekenwerk en gezond verstand aan te pas. Daarna volgt nog een belangrijk puntje: eten. Blijkbaar is zelf gedroogde voeding veel lekkerder dan de kant-en-klare versies die je koopt in de winkel. We testen het tijdens deze bivakstage met veel plezier uit.

EEN INTERACTIEVE STAGE

Op zaterdag 3 juni zien we elkaar allemaal terug op de camping van La Chapelle-en-Vercors. De volgende ochtend stormt iedereen nog even naar de lokale supermarkt om wat laatste inkopen te doen. Bij het ene groepslid wordt er al wat meer gepropt dan bij het andere om alles in de rugzak te krijgen. Dan volgt een eerste weging. Misschien toch maar weer wat snacks uithalen, volgt snel de conclusie. In de namiddag leren we enkele touwtechnieken aan. Met een sling of prusiktouw maken we een eenvoudige gordel zodat we mensen eventueel over moeilijke passages kunnen helpen. Comfortabel is het niet maar we zien er het nut van in. We simuleren nog de oversteek van een rivier met een hoog debiet. Het wandeltouw wordt tussen twee bomen op het grasveld opgespannen en er is niemand die verdrinkt tijdens de oefening.

Daarna voelen we ons helemaal klaar om aan de tocht te beginnen. Iedereen krijgt nog één avondmaal voor de volledige groep mee. Ik ontferm mij over de EHBO-kit, dat lijkt mij nuttig om dichtbij te hebben. Philippe weegt de rugzakken opnieuw en na een paar afkeurende blikken, gooien we er nog wat ballast uit. Iedereen draagt wel een extra liter water mee aangezien we geen bronnetje tegenkomen tijdens de eerste etappe.

Het startpunt is Col de la Chau in Vassieux-en-Vercors. Eerst stellen we onze hoogtemeter in en leren we onze rugzak op een correcte manier op onze rug hijsen. Koude wind en mist zorgen ervoor dat we ons oorspronkelijk plan omgooien. Flexibel zijn, is de boodschap. Dit is niet het beste moment om over het plateau te wandelen aangezien er toch geen zicht is. We kiezen een pad dat lager ligt en door het bos gaat. Philippe spoort iedereen aan om mee te volgen op de kaart. Het is niet omdat we een 'leider van de dag' hebben, dat je als een dom eendje mag volgen. Een interactieve stage is dit. Aan de hand van onze hoogtemeter en de hoogtelijnen oriënteren we ons op enkele moeilijke punten. Na een kilometer of vier en 350 meter stijgen,

komen we op een mooie weide terecht, met zicht op de vallei. Een ideale bivakplaats. Praktische tip van onze instructeur: blaas eerst je matje op en check of de plaats waar je je tent wil opzetten wel degelijk plat is. Met veel moeite krijgen dappere vuurmakers na het avondeten een kampvuurtje in gang en kunnen we onze dag afsluiten met warme thee.

"WE ZIJN NIET ECHT OPGESTEGEN"

Blijkbaar scharrelde er vannacht een luidruchtig everzwijn rond bij ons tentenkamp maar dat heb ik volledig gemist. Lang leve oordoppen. Na het ontbijt volgt een les weerkunde. Niet mijn sterkste kant. De hoogte op onze hoogtemeter is sinds de vorige avond met twintig meter gestegen. Ik kijk wat onbegrijpend naar mijn horloge. "Lien, we zijn niet echt opgestegen hé vannacht." Zo ver was ik ondertussen ook gekomen. Het verschil toont dat er slechter weer op komst is. Check.

Onze route brengt ons tot bij Fontaine du Plainet. Hier volgt de eerste test met onze waterfilters. Het systeem is heel eenvoudig en al snel is de watervoorraad weer bijgevuld. We wandelen langs de rand van het plateau maar zien niet veel door de mist. Het belangrijkste criterium voor de picknick is: een plaats uit de wind. Enkele natuurliefhebbers in de groep wijzen ons op het ros korstmos en de sleutelbloemen die blijkbaar goed gedijen op de kalkondergrond. We slaan onze bivak op aan de 'bergerie de Chironne', een hut waar de herder in de zomer verblijft, vlakbij een bron. Nu is er gelukkig nog geen vee te bespeuren en hebben we de weide voor onszelf. Hoewel het nog niet laat in de namiddag is, smijten we ons allemaal even op ons matje om van de zon te genieten.

Na de korte siësta volgt nog een lesmomentje. Als klimmer vind ik het inoefenen van de touwtechnieken heel fijn. Eerst leren we hoe we mensen met onze zelfgemaakte gordel veilig een bergwand laten afdalen als ze bang zijn. Daarna installeren we boven op een rotshelling een relais. We gooien ons wandeltouw uit en iedereen laat zich met de hulp van een prusikknoop zakken. Om iedereen weer boven te krijgen, zekeren we aan onze relais met een halve mast. Puur genieten in een prachtige omgeving is dit. We sluiten onze dag af met koken aan het gasvuurtje. Puree, prei en spekjes, dat telt ook als een hoogtepunt van de dag.

KATTENWASJES EN NACHTELIJKE ONRUST

Ontbijten kan nog net in het droge maar daarna begint het te regenen. Niet een beetje druilerig maar echt een gigantische stortbui. Hup, iedereen trekt zijn regenbroek aan. We breken de tenten in record tempo af en volgen een schitterend stukje van de GR 93. Tussen zware regenbuien door krijgen we een prachtig zicht op indrukwekkende rotsmassieven en enkele via ferrata's. Ondertussen leer ik bij dat je een regenbroek beter boven je korte short aantrekt in plaats van boven je lange broek. Anders raken je benen al snel oververhit. Via een autotunnel komen we bij Col de Rousset. De enige plaats in de bewoonde wereld die we deze week zullen zien. In de sanitaire blok wordt er enthousiast een kattenwasje gedaan. We zoeken nog even beschutting in het lokale café en bestellen een warme chocomelk met veel slagroom én koekjes.

"Koude wind en mist zorgen ervoor dat we ons oorspronkelijk plan omgooien. Flexibel zijn, is de boodschap..."

Het pad brengt ons vervolgens verder over de 'crêtes du Vercors'. Het klaart gelukkig wat op en het uitzicht is schitterend. En daar is ze dan: onze eerste en enige valse gier. Een indrukwekkende vogel met een enorme spanwijdte.

Rond 15 uur krijgen we de Cabane de Preyperet in zicht. Een koddig tuinhuis in een idyllische vallei. Alle tenten worden bovengehaald om te drogen in de namiddagzon. Ondertussen installeren we ons allemaal met onze matjes op de mezzanine van de cabane. Twee uur lang blazen we de longen uit ons lijf om de 'Leuvense stoof' in gang te krijgen. Er wordt niet alleen geblazen maar ook gewapperd, gezwaaid en gevloekt. Wanneer het vuur eindelijk goed op weg lijkt te zijn, wordt de rookafvoerbuï ongelofelijk rood. Daar zijn we niet helemaal gerust in. Bovendien loopt het daarna ook nog lichtjes verkeerd met ons avondeten. Het zoutgehalte blijkt wel erg hoog te zijn. Iedereen, behalve de kok, kan er al snel mee lachen. Gelukkig is er voor vanavond ook dessert voorzien. Overheerlijke pannenkoekjes met gedroogde appeltjes en stroop. Letterlijk om je vingers van af te likken.

In het warme avondlicht zie ik bij valavond drie gemzen over de heuvelkam lopen. Heel even stoppen ze om nieuwsgierig terug te kijken voor ze ervandoor gaan. Zucht, zo mooi hier. Iedereen kruipt vroeg in zijn slaapzak maar er is wat onrust in de groep. Sommigen liggen te draaien en keren, anderen staan nog minstens tweemaal op. Bij elke beweging kraakt de houten vloer of piept de deur. En dat een hele nacht lang...

DE OVERWINNING VAN 'LE GRAND VEYMONT'

Niet erg verwonderlijk maar iedereen staat op met een licht gebrek aan slaap. Ons programma houdt daar geen rekening mee want vandaag beklimmen we 'Le grand Veymont', het hoogste punt van de Vercors op 2341 meter. Philippe loopt op kop en geeft het tempo aan. We vorderen gestaag op het rotspad. Je moet een beetje kijken waar je je voeten zet. Plots zie ik twee koddige marmotten. Dat deel ik dan ook enthousiast met de rest van de groep. Iedereen stopt om even naar de beestjes te kijken. Het duurt een moment voor we weer flink op gang zijn. Dan beseft ik dat Philippe die marmotten natuurlijk ook al lang opgemerkt had, maar het tempo van de groep niet wou onderbreken. Jep, achteraf had ik dat helemaal door. Sorry Philippe.

Op minder dan een uur staan we op de top. We kruipen achter een laag muurtje om ons te beschermen tegen de snijdende wind tijdens onze picknick. De afdaling vind ik wat uitdagender dan het stijgen. Met zo'n zware rugzak is het precies wel moeilijker om je balans te vinden. Laat ons zeggen dat ik niet zo elegant van die berg afgekomen ben. Daar valt nog wat aan te oefenen.

Halverwege de afdaling komen we voorbij een steil sneeuwveld. Ideaal voor de praktijkoefening: 'wat te doen als je wegglijdt op zo'n helling?' Eén voor één glijden we op onze rug, met de voeten in de lucht, van de helling. Sommigen smijten zich al wat enthousiaster dan anderen. Ergens halverwege staat Philippe om ons op te vangen. De kunst is om onderweg te stoppen door je op je buik te draaien, benen en armen te spreiden en je schrap te zetten. Na een paar keer oefenen, hebben we het min of meer onder de knie. Toch een geruststelling als je voelt dat deze techniek echt wel werkt.

We rusten even uit in een zadel, boven ons hoofd paradeert een familie gemzen. Zij zijn duidelijk niet onder de indruk van onze aanwezigheid. Wat verderop oefenen we in een blokkenveld nog onze stabiliteit. Iedereen kiest een onstabiele blok uit, gaat op één been staan en dan gooien we een slaapmatje naar elkaar. 'Laat de bom niet vallen.' Het levert hilarische beelden op.

Als laatste oefening van de dag leren we nog met het kompas een driehoeksmeting uit te voeren. Met twee gekende punten kan je bepalen waar je bent op je kaart. Het duurt wel even voor we allemaal mee zijn. Onze bivakplaats is opnieuw een prachtige weide. We verwachten geen regen meer en zetten enkele onze binnentent op: de cabrio. Aan het kampvuur volgen straffe verhalen uit de bergen. Ondertussen is het volle maan geworden. Er zijn slechtere plaatsen om te slapen.

EERSTE HULP, NIET ONZE STERKSTE KANT

Vandaag is het EHBO-dag. Na een tijdje stappen hebben we plots door dat Philippe niet meer bij de groep is. We lachen eerst wat tot Patrick, één van onze groepsleden en een verstandige mens, zegt: "gasten, we moeten dit serieus nemen, het kan altijd echt zijn." De sfeer slaat plots om. Help, wat doen we best eerst? Gaan we met de volledige groep zoeken? Wie blijft achter en belt de hulpdiensten?... We gooien onze rugzakken af, ik neem de EHBO-kit uit (eindelijk!) en we doorzoeken het gebied. Al snel vinden we onze instructeur terug. Hij ligt op zijn buik in het gras, iets van het pad af. We zijn natuurlijk bijna zeker dat het een oefening is maar het is best wel een eng zicht. Uiteindelijk doen we bijna alles verkeerd, we draaien hem te snel op zijn rug en verslepen hem bovendien over een grote steen. "Als ik nog geen rugletsel opgelopen had door mijn val, dan heb ik er dankzij jullie nu zeker wel één", is het droge commentaar van ons slachtoffer. We overlopen de correcte procedure. Volgende keer beter.

Niet lang daarna doet Philippe nog alsof hij zijn voet breekt. Hij schreeuwt het hele bos bijeen. Best indrukwekkend en een beetje angstaanjagend. Met wandelstokken en een bivakzak leren we een draagberrie maken.

De laatste etappe eindigt in een zoektocht met kompas doorheen een heuvelachtige vallei naar de waterput. De mannen gaan er erg competitief naar op zoek maar het is Liesbeth die de put eerst bereikt. Licht gegniffel onder de vrouwen. Een klein beetje inventiviteit is daarna wel nodig om water uit de diepe put te halen. Het plan om erin te rappellen, wordt snel afgeschoten. Spijtig. Een opengesneden plastic fles aan een touwtje erin laten vallen is veel minder spannend maar wel efficiënt.

EINDBESTEMMING IN ZICHT

Onze laatste wandeldag start met een reddingsoefening. Stel dat iemand ziek is maar de helikopter kan pas uren later langskomen. Hoe hou je dan iemand warm? In ons geval wikkelen we Linde in twee slaapzakken en een tarp met een matje onder haar. We verstevigen het volledige pakketje met ons prusiktouw. Het ziet er meer uit alsof we een lijk willen transporteren maar he, Linde heeft het wel warm. Wel spijtig dat de helikopter ons in realiteit nooit gevonden zou hebben, aangezien ik de foute coördinaten doorgaf. Sorry Linde, klein foutje.

Zonder omwegen nemen we de snelste route naar onze eindbestemming: La Chapelle-en-Vercors. Op een nijldige helling bewijzen we onszelf nog een laatste keer door zo snel mogelijk naar boven te trappelen. Met een rode kop blazen we boven even uit terwijl we het dorp al zien liggen. Halverwege de namiddag ploffen we ons neer op het eerste terras dat we tegenkomen. Zelig. Alle rugzakken rusten broederlijk naast elkaar, de schoenen staan ervoor te stinken. We hebben niet veel moeite met onze 'plat du jour'.

Op de camping is het een blij weerzien met het doucheblok. Met een pintje in de hand, dank u Sofie, oefenen de strevers onder ons nog enkele touwtechnieken aan een boom. De bivakstake wordt afgesloten met een korte evaluatie en we zijn het er allemaal over eens: een betere 'leider' konden we ons niet voorstellen. Dankzij de officiële lesmomenten en de vele praktische tips van Philippe onderweg, voelen we ons allemaal in staat om er zelfstandig op uit te trekken en te bivakkeren. Missie geslaagd.

Dank je wel aan medereisgenoten Tuur, Sofie, Patrick, Linde, Liesbeth, Ellen en Philippe voor deze fijne week! ▲

PRAKTISCH

Onze route vind je hier terug:

<https://nl.wikiloc.com/routes-wandelen/vercors-ha-4-9-un-127-22044291>

De Vercors is een kalkplateau. Waterbronnen zijn schaars of uitgedroogd. Goed bekijken voor vertrek.

Foto pagina 20: De Vercors, een natuurlijke burcht van kalk die er nog indrukwekkender uitziet door de dreigende wolken

Foto pagina 21: In Cabane de Preyperet worstelen we met de 'Leuvense stoof'. We verliezen het gevecht

Foto pagina 22: In de zomer neemt het vee deze idyllische weide in maar voorlopig moeten we de waterput nog niet delen

Foto pagina 23: De afdaling van 'Le grand Veymont'